

Dames en heren,
Goede vrienden,

Het jaar is nog niet om, maar er werd in 2012 in dit land wel al een record gebroken. Een faillissementenrecord. Met ruim 11.000 bedrijven die op de fles gingen, sneuvelden maar liefst 20.000 jobs. Als u vanavond thuiskomt moet u eens tot 20.000 tellen, dan beseft u meteen hoeveel dat is. De economische crisis slaat in dit land dus steeds harder toe en het ziet er niet naar uit dat de economische barometers in de nabije toekomst betere vooruitzichten zullen geven. De tijd van goedkoop geld en goedkope energie is definitief voorbij. In januari wordt elektriciteit 15% duurder, maar geen paniek, tegen dan hebben we om de vier dagen een stroompanne en dan komt het overeen uit...

In deze barre tijden zijn steunmaatregelen nodig om de economie tegen verder verval te beschermen en om de ondernemingen weer zuurstof te geven. Maar in plaats van zuurstof te voorzien, haalt Di Rupo de wurgkoord verder aan. Van een socialistisch premier zou men nochtans op zijn minst maatregelen mogen verwachten om het jobverlies tegen te gaan. In tijden dat ontslagen met bakken uit de lucht vallen is het essentieel om de torenhoge loonlasten aan te pakken. Di Rupo kondigde met veel tromgeroffel een relanceplan aan van 400 miljoen euro. Op een globale loonkost in de private sector van 130 miljard euro is dit, zoals mijn goede collega Hagen Goyvaerts het omschreef, een homeopathische druppel op een gloeiend hete plaat. Het effect hiervan zal niet eens voldoende zijn om het verlies aan tewerkstelling van Ford Genk te compenseren.

Van Di Rupo en zijn kornuiten moeten we geen heil verwachten. Onmogelijk. Want wat Vlaanderen nodig heeft op het vlak van arbeidsmarktbeleid en sociaal-economisch beleid kan nooit in een Belgisch relanceplan of een Belgische begroting staan. Het is immers essentieel dat we onze eigen fiscale en sociale hefboomen in handen hebben om een beleid op maat te kunnen voeren. In de voorliggende staatshervorming is de overheveling van die broodnodige bevoegdheden niet voorzien. Of wat had u gedacht.

Het is duidelijk: alleen al om sociaal-economische redenen is een Ordelijke Opdeling van dit land een bittere noodzaak. Alleen in een onafhankelijk Vlaanderen kunnen we de solidariteit waarborgen, waar we voorstaan. Als rechtse volkspartij komen we immers op voor een vrije markteconomie mét solidariteit onder de Vlamingen.

In de Belgische context heeft het woord solidariteit een wrange nasmaak. Het doet mij walgen, het doet mij kokhalzen. Het maakt gewoon misselijk. Het is een codewoord geworden voor georganiseerde diefstal, voor miljardentransfers van Vlaanderen naar Wallonië, zonder enige vorm van vrijwilligheid en transparantie.

Wij staan voor een Vlaamse solidariteit tussen de generaties, tussen rijk en arm, tussen gezonden en zieken. Ieder lid van onze volksgemeenschap die het nodig heeft, heeft recht op sociale bijstand. Voor ons is armoedebestrijding meer dan een holle politieke frase. Het moet gedaan zijn enkel te focussen op die zogenaamde sukkelaars van migranten of asielzoekers om zo bewust de sociale uitsluiting van de eigen mensen niet meer in beeld te brengen. Wij zijn allereerst verplicht tot solidariteit met de eigen gemeenschap.

Nationalisme heeft de ambitie om de mensen die aan de rand staan, of er juist overgevalen zijn, op te vissen. Een opvangnet via een eigen Vlaamse sociale zekerheid is onontbeerlijk, want de huidige Belgische sociale zekerheid garandeert geen vangnet voor degenen die het echt nodig hebben. Integendeel. Via de sociale zekerheid alleen al stroomt maar liefst jaarlijks 4,7 miljard van Vlaanderen naar Wallonië.

Bovendien werkt de Belgische sociale zekerheid als een magneet op gelukzoekers uit alle windstreken. Ook al wil de politieke elite van dit land ons blijven wijsmaken dat immigratie nodig is voor het tegengaan van de vergrijzing en de betaalbaarheid van onze pensioenen. Ik kan u verzekeren dat onze sociale zekerheid zulke immigratietsunami's niet aankan. De massale instroom aan buitenlanders brengt niet alleen ziektes mee, het is sociaal en economisch onhoudbaar.

Vrienden,

Het is een wijdverbreid misverstand aan te nemen dat een rechtse partij niet tegelijk een sociale partij zou kunnen zijn. Een misverstand dat niet zonder eigenbelang hardnekkig in stand wordt gehouden door allerhande links gevogelte, verenigingen, organisaties en partijen. Links slaat trouwens niet meer aan in Vlaanderen. In de media, vooral bij onze goede vrienden van De Morgen zijn ze er het hart van in. Ellenlange analyses worden gemaakt over de mogelijke oorzaken van de neergang van links. De ene nog onnozeler en idioter dan de andere. Geef mij dan maar de duidelijke analyse van Mark Grammens in Journaal. Mark Grammens heeft minder woorden nodig om de opeenvolgende nederlagen van links te verklaren: Ten eerste hebben ze geen ideologie meer, in het beste geval alleen nog strategieën om aan de macht te komen of te blijven. Ten tweede, aldus Grammens, heeft links ook geen arbeiders meer, want het heeft die ingeruild voor "la gauche caviar". Inderdaad, terwijl de Sp.a maar verhalen opzet over de "warme samenleving" zijn ze enkel nog bezig met kille machtspolitiek en interne afrekeningen.

Sociaal zijn betekent dat men zich ten volle integreert in en participeert aan alle facetten van de samenleving en dit doorheen alle lagen van de bevolking. Het is voor ons als sociale volkspartij vanzelfsprekend op te komen voor een goede zorgverlening aan gehandicapten en bejaarden, voor kinderopvang, een degelijk onderwijs, een doelmatig jeugdbeleid, voor de belangen van het gezin en de familie, voor de uitbouw van de sociale zekerheid, ...

Het Vlaams Belang heeft als sociale volkspartij altijd gekozen voor het recht van de gewone man in de straat en zal dat in de toekomst ook blijven doen.

Het Vlaams Belang bevestigt zich vandaag eens te meer als een programmapartij, die ook op sociaal-economisch vlak het inhoudelijke verschil maakt met de traditionele partijen en hun voorbijgestreefde, slaapverwekkende ideeën.

In onze visie hebben werkgevers en werknemers geen tegengestelde belangen. Vanuit een nationalistische levensvisie zijn alle spelers op het sociaal-economisch veld belangrijk: aandeelhouders, medewerkers, klanten, de gemeenschap en het milieu. Iedereen, werkgever, werknemer, middenveld of overheid moet zijn of haar verantwoordelijkheid opnemen ten bate van een evenwichtige samenleving.

Kortom,

Wij zijn geen liberalen, maar in het Vlaanderen dat wij willen zal het bedrijfsleven kunnen bloeien en zullen de gedachten ècht vrij zijn.

Wij zijn geen socialisten, maar het Vlaanderen dat wij willen zal over een sterke sociale zekerheid beschikken en zal niemand aan zijn lot overlaten.

Wij zijn geen christendemocraten - gelukkig - maar in het Vlaanderen dat wij willen zullen er nog waarden en regels zijn en zullen gezinnen nog meetellen.

Het Vlaams Belang maakt een duidelijke en gedurfde keuze voor een derde weg. Een dissidente visie in het politieke landschap. Een derde weg van een onafhankelijke Vlaamse republiek.

Vrienden,

Misschien verwachtte u op een voorzitterscongres niet zoveel boodschappen van jongeren uit de partij. Het gaat nochtans in eerste instantie om onze toekomst. Om de toekomst van onze kinderen. Trouwens, ook de toekomst van de senioren hangt van de jeugd af, want uw pensioen zal door de jeugd moeten gegarandeerd worden...

Wij hebben nood aan mensen die beginselvast zijn in plaats van zetelvast. En dat onderscheidt ons van de establishmentpartijen. Jonge mensen met de kracht van onze overtuiging en die niet bereid zijn om onze principes te verloochenen voor machtsdeelname. Met een radicale rechtlijnigheid die steeds het Vlaams Blok, Vlaams Belang heeft gekenmerkt. Om de grondlegger van deze radicale rechtlijnigheid, onze stichter Karel Dillen te citeren: "Onze partij heeft behoefte aan mensen waarvan men weet dat wat ze doen, dat wat ze zeggen, niet op kleine motieven teruggevoerd moet worden, doch gedragen wordt door een open geest en een eerlijk hart ". einde citaat.

In de standpunten en thema's van onze partij zullen wij uitstralen wie we zijn: jonge idealisten, jonge Vlamingen, jonge rebellen, jonge vechters, jonge rechtse rakkers en jonge republikeinen. Jonge Vlaams Blokkers en jonge Vlaams Belangers. Een nieuwe generatie radicaal-flaminganten die met een nieuwe aanpak zal ijveren voor een volwaardige Vlaamse staat in Europa.

Vrienden,

Alle Vlaamse kranten, van links tot uiterst links, melden dat het Vlaams Belang sinds de gemeenteraadsverkiezingen op sterven na dood is. Ze nemen hun wensen voor werkelijkheid. Met uw talrijke aanwezigheid vandaag moeten wij hen alweer teleurstellen. Meer nog, wij zijn strijdvaardig en vastbesloten om, met een hernieuwde aanpak, straks opnieuw beter te doen en ons alternatief nóg beter in de verf te zetten. Een partij als het Vlaams Belang is en blijft in Vlaanderen immers broodnodig. Als enige maakt het Vlaams Belang duidelijke keuzes om welzijn en welvaart op een nieuwe manier in te vullen. Het Vlaams Belang is het enige rechtlijnige alternatief. Het enige alternatief dat de Vlamingen een houvast biedt in onzekere en economisch woelige tijden, een visie op de toekomst. Wij zien die toekomst, samen met Gerolf Annemans, met vertrouwen tegemoet.

Barbara Pas